

Robin Hood-mjölet arbetar
bättre och gör brödet finare än
andra mjöl.

**Robin Hood
FLOUR**

"Garanti för 'Money Back' i
varje säck."

MARGUERITA BRYANT ETT VÅGAT GIFTERMÅL

TILL SVENSKA
AV
M. ISBJERG.

Denna trädgård låg utanför västra flygeln, och från sitt sovrum och ett av fönstren i det yttre rummet hade hon utsikt över den. Bredvid hennes rum hade fru Grant sitt, och sedan låg en vit rum med gardierna i de båda rummen. I andra våningen anhöll hon, ett köksavdelning, var belägen.

Trädgården var utsikt till hallen. Om husets herre också inte hade stigit glädje av det, var det tydligt, att alla skottet mönstrigt.

Kon undrade litet otäligt, varför han satt i det... kalla rummet en trappa upp i stället för att vistas på nedre botten, så att han lättare kunde komma ut och in, om han var ofärdig. Men så hejda hon sig hastigt i sin tankegång. Det hörde ju till det, som inte angick henne.

Den gamle trädgårdsrådgivaren hade fyllt sin karre och vullade bort den, och nu gick hon runt trädgården. Då hon återkom till den breda gången, stod fru Grant där tillsammans med en lång, rödhårig karl och tittade på henne.

Frukosten är färdig, fru Herron, sade fru Grant och tillade: Det här är herr Stott, trädgårdsmästaren.

Jag kunde väl tro, att trädgårdens inte kunde sköta sig själv, sade Dora med en liten suck. Den är mycket värdig, tillade hon, och nu har all beaktelse på den, herr Stott.

Och med en liten väntig nick gick hon vidare.

Stott och fru Grant sågo på varandra.

Nå, sade fru Grant torrt, säger du?

Som om hon vore född och uppfostrad på ett slott, svarade trädgårdsmästaren, så slagen av himnaden, att han inte fäste sig vid hushållerskans beska ton. Var i all fridens dar har gubben Choste fått tag i henne?

Det är inte bara ränsteppningar, som har vid fattigdoms gata, svarade fru Grant och följde efter den dam, de diskuterat upp till byggnaden.

Dora tillbragte dagen med att se sig omkring på platsen. Den riktiga trädgårdens bestod mest av blomstergrupper och de ämnade gräsmattor, man kunde se. Överallt rådde samma ordning. Hon fann, att Stott hade tre trädgårdsmästare under sig, alla tydligen karlar, föga bågade att inläsa sig i samtal.

Stott själv tycktes undvika henne så samvetsgrant som möjligt, och det hade hon ingenting emot.

På andra sidan koksträdgården låg skallet. Kändast två spitor voro anordnade i den ena stoden en praktig varanhet, i den andra en penny, som brukade användas i trädgårdsarbetet. Alla gorrar utom den, som förde till dessa båda spitor, voro låsta, och Simmons, kusken — hon tyckte, att han såg mera ut som en chaufför än som en kuske — erbjöd sig inte att öppna dörrarna.

Hon gick långsamt tillbaka genom skallen.

Återstoden av dagen tillbragte hon upp hos sig. Fru Grant kom upp till henne flera gånger och tycktes vara belåten över att hon inte läste på sina svar, och det gjorde länge, innan hon slutligen lämnade den uppvisningen.

Det var så fuktigt i parken efter solnedgången, och där är så oönskt också, anmärkte fru Grant.

Det är just vad jag tycker om, den förtvålade Dora. Jag har aldrig varit på ödsliga platser fört. Det ligger något spännande i att ströva omkring ensam i den tysta, stilla naturen. Men nu har jag promenerat tillräckligt för i dag.

Natten förföll lugnt. Dora hade inga pinsamma drömmar.

Följande dag var mulen, men fru Grant gjorde sitt bästa att underhålla Dora och förde henne omkring i huset — eller rättare sagt i en del av det. Den östra flygeln erhöill inte något besök.

Dora fick se stora skåp med det finaste linne, det vackraste porlän och de dyrbaraste kristaller. I rummen hade överdragen borttagits, och fru Grant hade inte sparat någon möda för att visa dem i deras bästa skick. Ingen människa synes till, under det de gjorde sin rond. Inte ens i köket, där allt lyste och blänkade nykurrat och fint. Man skulle ha kunnat tro, att det inte fanns en levande varelse i hela huset utom Dora och fru Grant.

Dora frågade, om fru Grant skötte allt på egen hand och fick till svar, att fru Baverstock — rättarens hustru — brukade komma och hjälpa till, då det behövdes.

Hon fick också veta, att gamla fru Herron — herr Stephens mor — var rik skulldig och högt i de rum, som lågo i andra ändan av den korridor, vid vilken hennes egna rum voro belägna. Fru Grant hade varit herr Stephens barnsköterska och senare blivit uppförd till hushållerska.

Det fanns en stor barnkammaravdelning i huset, och där var fullt med väl bevarade, lekaker i ett skåp. Fru Grant skryddade hastigt igenom dessa rum, och där var tvång sin nyfikenhet.

Klockan tolv sade hon, att hon måste gå ut. Fru Grant förklarade, att hon skulle gå efter hennes kamrer.

Det var en lång tid — kanske skottet skulle börjas först, Dora höll på att säga fram ett par andra då hon till slut kommo.

Jag hade totalt glömt bort, att jag råder mig om ett par för tiden, sade hon muntert. Förlåt bevärat. Hon gick med för skallen för att se, om porten alltid var låst eller inte.

Det är så fuktigt i parken efter solnedgången, och där är så oönskt också, anmärkte fru Grant.

Det är just vad jag tycker om, den förtvålade Dora. Jag har aldrig varit på ödsliga platser fört. Det ligger något spännande i att ströva omkring ensam i den tysta, stilla naturen. Men nu har jag promenerat tillräckligt för i dag.

Natten förföll lugnt. Dora hade inga pinsamma drömmar.

Följande dag var mulen, men fru Grant gjorde sitt bästa att underhålla Dora och förde henne omkring i huset — eller rättare sagt i en del av det. Den östra flygeln erhöill inte något besök.

Dora fick se stora skåp med det finaste linne, det vackraste porlän och de dyrbaraste kristaller. I rummen hade överdragen borttagits, och fru Grant hade inte sparat någon möda för att visa dem i deras bästa skick. Ingen människa synes till, under det de gjorde sin rond. Inte ens i köket, där allt lyste och blänkade nykurrat och fint. Man skulle ha kunnat tro, att det inte fanns en levande varelse i hela huset utom Dora och fru Grant.

Dora frågade, om fru Grant skötte allt på egen hand och fick till svar, att fru Baverstock — rättarens hustru — brukade komma och hjälpa till, då det behövdes.

Hon fick också veta, att gamla fru Herron — herr Stephens mor — var rik skulldig och högt i de rum, som lågo i andra ändan av den korridor, vid vilken hennes egna rum voro belägna. Fru Grant hade varit herr Stephens barnsköterska och senare blivit uppförd till hushållerska.

Det fanns en stor barnkammaravdelning i huset, och där var fullt med väl bevarade, lekaker i ett skåp. Fru Grant skryddade hastigt igenom dessa rum, och där var tvång sin nyfikenhet.

Klockan tolv sade hon, att hon måste gå ut. Fru Grant förklarade, att hon skulle gå efter hennes kamrer.

Det var en lång tid — kanske skottet skulle börjas först, Dora höll på att säga fram ett par andra då hon till slut kommo.

Jag hade totalt glömt bort, att jag råder mig om ett par för tiden, sade hon muntert. Förlåt bevärat. Hon gick med för skallen för att se, om porten alltid var låst eller inte.

Det var så fuktigt i parken efter solnedgången, och där är så oönskt också, anmärkte fru Grant.

Det är just vad jag tycker om, den förtvålade Dora. Jag har aldrig varit på ödsliga platser fört. Det ligger något spännande i att ströva omkring ensam i den tysta, stilla naturen. Men nu har jag promenerat tillräckligt för i dag.

Natten förföll lugnt. Dora hade inga pinsamma drömmar.

Följande dag var mulen, men fru Grant gjorde sitt bästa att underhålla Dora och förde henne omkring i huset — eller rättare sagt i en del av det. Den östra flygeln erhöill inte något besök.

Dora fick se stora skåp med det finaste linne, det vackraste porlän och de dyrbaraste kristaller. I rummen hade överdragen borttagits, och fru Grant hade inte sparat någon möda för att visa dem i deras bästa skick. Ingen människa synes till, under det de gjorde sin rond. Inte ens i köket, där allt lyste och blänkade nykurrat och fint. Man skulle ha kunnat tro, att det inte fanns en levande varelse i hela huset utom Dora och fru Grant.

Dora frågade, om fru Grant skötte allt på egen hand och fick till svar, att fru Baverstock — rättarens hustru — brukade komma och hjälpa till, då det behövdes.

Hon fick också veta, att gamla fru Herron — herr Stephens mor — var rik skulldig och högt i de rum, som lågo i andra ändan av den korridor, vid vilken hennes egna rum voro belägna. Fru Grant hade varit herr Stephens barnsköterska och senare blivit uppförd till hushållerska.

Det fanns en stor barnkammaravdelning i huset, och där var fullt med väl bevarade, lekaker i ett skåp. Fru Grant skryddade hastigt igenom dessa rum, och där var tvång sin nyfikenhet.

Klockan tolv sade hon, att hon måste gå ut. Fru Grant förklarade, att hon skulle gå efter hennes kamrer.

Fru Grant kom upp till henne med det svaret, att herr Herron skulle ta emot henne klockan tre.

Inte förrän hon kom gående i korridoren med Charles på väg in till Herron, kom hon att tänka på att han erligen skulle fråga henne vad hon hade för planer, och hon hade inte gjort upp några. Hon skryddade sig att göra det, innan hon trädde in.

Herron satt bakom det stora bordet liksom förra gången hon varit här inne. En stol var framskjutad på en manta på från bordet, vilket var lika tomt som förra gången.

Herron nickade till henne, och Charles drog sig tillbaka till ett av fönstren.

Dora tyckte, att hon som gift dam inte behövde något förklara, och skulle ha sagt det, om hon inte varit rädd att sara "förklaradets" känslor.

Jag har med mig en knippsa violer åt er, sade hon glatt. Jag har plockat dem i parken.

Hon räckte fram den lilla buketten.

Tack. Det var mycket vänligt av er, Charles, sa till blommanvatten och ställ dem här på bordet.

Hon sade sig, att Herron kanske var nog barnslig att inte vilje visa sina ärliga händer, och därför gjorde hon inte några invändningar, då Charles tog blomman och gick in i ett rum bredvid för att ålta de belysningarna.

Ni tycker om att befalla över människor, sade Dora och satte sig i den stora stolen. Det förstärker jag tycker också om det. Men ni är väl van vid det, tänker jag, så för er är det väl inte något nytt.

Ni har väl ändå utdelat befallningar ibland, eftersom det går så lätt för er.

Man befäller inte sin världina något, då man är skyldig henne penning eller ens en staderska. Det är väl en konst, som är medfödd hos mig, tänker jag. Moor End är en vrå i paradiset, herr Herron.

Jag undrar, om det finns innevarare i paradiset, som kallar sin vrå för något helt annat — fru Herron.

Dora skrattade.

Det faller sig verkligen lättare för mig att kalla er för herr Herron — men det beror helt och hållet på er, hur ni vill, att jag ska tänka på er.

Så litet som möjligt, sade han kort.

Jag undrade inte, hur mycket utan hur. Det finns gott om saker att tänka på, så för den skull, i det samma återkom Charles med blomman i en liten krus, som han satte ned på bordet, betydligt närmare givaren än mottagaren.

Ni kan ju inte känna doften av dem, om de står här, sade Dora otäligt.

Nej, men jag kan se dem, och det föredrar jag för önskelikt. Men låt oss avhandla ett ämne i stället, så är ni snäll. Jag föredrar, att ni — att du kallar mig för Stephen, om det också är litet svårt i början.

Det passar bättre i stycke med hela den här frasen.

Dora råkade på sig och såg ut genom fönstret. Hon hade inte lust att diskutera deras äktenskap inför vittnen.

Jag tycker inte, att en affärsman —

"Jag var förvanad över det goda resultatet."

Manitobaman uttalar sig om Dadd's Kidney Pills.

Albert Green led av ryggvärk och urinsjukdom.

Dövhet botad.
Fullständig hörsel återvinnas i fal av dövhet kronisk eller akut uppkommen genom influensa.

skarlagensfeber, katarr, eksplationer skadade trumhinnor etc.

Befrielse från detta fel erhålles genom användande av de små, osynliga Wilson Common-Sense Ear Drums.

I bruk för 36 år av hundra tusentals personer över hela världen. De ersätta vad som brister i de naturliga trumhinnorna utan mediciner och operationer och utan att synas eller kännas. Mycket lätt att installera och orsaka inget obehag. Fri bok om dövhet jämte kopior av brev från tusentals tacksamma förbrukare, sändes frankofritt av WILSON EAR DRUM CO. INC. 884 Todd Bldg, Louisville, Ky.

transaktion är någon fara. Men kalla den vad — du vill, Stephen. Vi kommer ju inte ofta att behöva tala med varandra.

Vad har du för planer, Dora?

Jag far kanske till Bath eller Buxton eller Bournemouth eller ja, finns det flera platser, som börjar på B?

Varför just på B?

Varför inte? Jag kunde inte på någon plats, som börjar med bokstaven A. Och jag tänkte, att jag skulle gå igenom alfabetet och använda Moor End som mellanstation.

Jag tycker du bör försöka Bournemouth först, eftersom du redan känner till Bath. Planen är åtminstone originell. När har det av?

Jag kom på den här liden just som jag trädde in genom dörren, så jag har inte hunnit bestämma det ännu. Om du föreslår en dag, så får jag höra hur mycket min närvaro har missgat dig.

Tro du, att jag är en sådan grobian, att jag skulle förråda mina innersta känslor för dig?

Det är jag alldeles säker på att du är i stånd till. Du är inte av naturen artig, och ingen behöver vara artig mot sin hustru, om hon också bara är i det formen.

Det är för väl, att du har så bra reda på hur det brukar gå, till i morgon är det söndag. Du kan inte fara förrän om måndag.

Nej, det kan jag väl inte. Jag har ingen brådska för egen del. Frågan gäller vad du önskar.

Om det passade dig, skulle du troligtvis stanna längre, vare sig du blev ombud eller inte?

Antagligen. Du sade, att jag fick göra som jag ville. Det värsta är, att jag är inte väntad någonstans, ingen längtar efter mig i Bournemouth heller.

Du måste väl ha några vänner, sade han otäligt. Det har väl alla människor.

Det är inte alltid fallet.

Du skulle jag ju kunna säga det, om du ville. Det ser inte ut, som om du hade något överflöd på vänner.

Darfor att jag föredrar inte eget angelägen sällskap.

Nåja, jag trivs också förtärligt med mig själv. Men om jag haft tillfälle att få vänner, skulle jag i alla fall ha skaffat mig några. Min mor glädde sig de grannar vi hade. De hygligaste av dem var en gammal f. d. clown och hans hustru — ett par beskedliga människor. Då min mor dog, flyttade vi, och jag hade fullt upp att göra mig igen tid övrig för sällskapslyst. Hur kommer man till Bournemouth?

Charles får se efter det i tidtabellen. När far det? Han suckade.

Nu är vi tillbaka nästan där vi började i gen.

Det är inte mitt fel.

Ja, det är det visst. När tänker du fara, frågar jag om igen?

Hon såg på honom med eftertänksam min.

Jag tror verkligen, att du vill, att jag ska fara så snart som möjligt. Det är en bevisning för mig, jag far om måndag.

Det har naturligtvis inte fallit dig in, att jag kan vara rädd, att du tröttnar på den här vrån av paradiset och inte vill återkomma, om du stannar för länge.

Uppriktligt sagt har det inte det — och det är, nog bara ett försök av dig att vara artig. Det är något sent, om jag får säga det. — Hon sprang upp. — Se, där kommer solen fram. Du borde gå ut också.

Först utropade hon, basist och återfyllt. Det skulle jag kanske inte ha sagt. Det har jag ju inte med att göra.

Jag ska gå ut — om måndag.

Hon gjorde en liten grimas.

Då är jag i väg. Låsta på dina violer, så blir du snällare.

Hon sköt blomman fram mot henne och stod med händerna i sidorna. Hon såg ut som om hon skulle gråta.

Jag vill säga till dig, att jag inte ska gå ut — om måndag.

Hon gjorde en liten grimas.

Då är jag i väg. Låsta på dina violer, så blir du snällare.

Hon sköt blomman fram mot henne och stod med händerna i sidorna. Hon såg ut som om hon skulle gråta.

Jag vill säga till dig, att jag inte ska gå ut — om måndag.

Hon gjorde en liten grimas.

Då är jag i väg. Låsta på dina violer, så blir du snällare.

Hon sköt blomman fram mot henne och stod med händerna i sidorna. Hon såg ut som om hon skulle gråta.

Jag vill säga till dig, att jag inte ska gå ut — om måndag.

Hon gjorde en liten grimas.

Då är jag i väg. Låsta på dina violer, så blir du snällare.

Hon sköt blomman fram mot henne och stod med händerna i sidorna. Hon såg ut som om hon skulle gråta.

Jag vill säga till dig, att jag inte ska gå ut — om måndag.

Hon gjorde en liten grimas.

Då är jag i väg. Låsta på dina violer, så blir du snällare.

NU TYCKER JAG verkligen om mina måltider

sedan jag börjat använda Dr. CHASE'S KIDNEY PILLS

Tex Rickard död.

Det är kungssorg i idrottens rike. Tex Rickard, alla tiders störste arrangör av idrottliga evenemang, har i dagarna ålidit, till följd av komplikationer i samband med blindtarmsinflammation. I 12 års tid hade han undvikit läkarnas knivar, som han fruktade värre än döden, men nyårsnatten blev plågorna honom övermåttiga och han intog sin plats på operationsbordet. Läkarna lyckades emellertid icke rädda honom, och omgiven av sina närmaste avled den märklige mannen på söndagsmorgonen.

Tex Rickard hade en märklig karriär bakom sig. Innan han ägnade en tanke att arrangera en boxningsmatch, hade han varit centralpunkt och huvudpersonen i en rad vilda Texasäventyr. Med ett kapital på 60,000 dollars startade han en spelalong i Dawson. På en enda natt blev han emellertid fullständigt renslipad och tvangs att ge sig ut som skogsarbetare under fem månaders tid och med en lön av 15 dollars i mån. Han svängde sin yxa sida vid sida med en annan märklig man, novellisten Rex Beach, men lämnade snart skogen för att starta en ny salong, denna gång med ett kapital av endast 35 dollars. På fyra års tid förtjänade han en halv miljon dollars. Lått vunnit är lätt gård och Tex kom till Frisco med endast 60,000 dollars på fickan. Han öppnade där en ny salong men övertog i 1920 den gamla Madison Square i New York. På några få år lyckades han höja ännu mer denna arena, bygga den nya Madison Square och göra boxning en till "big business".

Denna korporation åt vilken Tex Rickard bragt milliontals dollars i förtjänst har i och med hans bortgång förlorat sin ledande genius. Det blir svårt att finna en person, kompetent att övertaga hans ansvarsfulla post. Rykten äro i omlopp att Jack Dempsey, f. d. tungviktsmästare och enligt Rickards uppfattning den märklige boxare som någonsin funnits, kommer att intaga den vakanta platsen.

Rickards stora framgångar som boxningspromotor grundade sig på hans principer "betala när du går" och "håll alltid dina loften". Under det att profiboxningen förut varit en ganska hasardad affär som t. o. m. ofta krävde skyddens hjälp för inkassering av gagen, lyckades Rickard göra stabilisera den genom helt andra planer. Han var utan tvivel den störste arrangör, världen haft, sedan P. T. Barnums dagar.

Jack Dempsey, som var närvarande vid dödsbädden säger: "Vi skola alla den vägen, men det är svårt att se Tex gå. Jag har förlorat min bästa vän och så har också hela idrottens värld. Vi kunna endast förtäta i hans fotspår. Matchen mellan Stirling och Sharkey kommer att äga rum den 27 feb. som Tex planerat."

Louie Firpo var alldeles övergiven vid meddelandet om Rickards död och anser sin tillamade "comeback" nu omöjliggjord.

Rickard begravs under stora högtidligheter i Woodlawn kyrkogård i New York. Han välar i en solid bronskista vägende 2,200 pund och det behövdes 18 man att lyfta den. På locket lütes "George Louis Rickard" och till baren hade satts en väldig blomstertribut bl. a. ett helt tische av rosor, bildande orden "Till vår vän" från Dempsey med fl.

Vasanytt från Canwood, Sask.

Från S. C. T's korrespondent.

Lögen Lilja av Vasaorden hade söndagen den 9:de dec. inbjudit alla mänheten att åhöra ett föredrag i Silver Lake hall, av mr. A.G. Hall, den, över ämnet: "svenskhetens bevarande". Alla närvarande snges lyssna till en sakrikt och väl framlagd föredrag, som även präglades av god humoristisk läggning.

Talaren framhöll nyttan av att ej undast svenskarna utan även de övriga skandinaviska folken sammanträdde i föreningar, för att hjälpa och understöda varandra vid behov. Och som den bästa föreningen av alla förordnade han varit Vasaorden.

Att föredraget var gott och mottogs med tacksamhet av alla de närvarande, bevisades bäst av de starka och hjärtliga applåder det behövades med. Ett hjärtligt tack mr. Hallen och välkommen åter.

Efter föredraget höll Lützen sitt ordinarie möte och lingo vi där hälsa ty-

Nya landvinningar för Vasa-Orden.

Söndagen den 25 November inläst, tades lögen "Berglands Vål" i Bergland, Ontario, av mr. Adolf Carlson. Den nya lögen fick ett medlemsantal av 38 och goda förhållningar finnas att vittna flera innan Chartern stänges.

Logens nyvalda tjänstemän äro: F. d. ordförande K. Nordin, ordförande O. S. Nelson, vice ordförande Gottfred Olsson, protokoll sek. H. Andersson, kassör Carl Westberg, finn. sek. Edwin Nelson, serm. mästare Gerda Larson, kaplan B. Nordin, löre vakt Axel Fisk, yttre vakt Svan Nordlund, vice protokoll sek. Axel Petersson, vice serm. mäst. Julia Erikson.

A. W. Hammertedt D. S.

Undervisningens laqdamärken under 1928.

(Forts. från sid. 1)

Detta intar första platsen bland årets märkligare företeelser. I andra rummet kommer det stora antalet utegamiserade från våra högskolor. Winnipeg kan räkna 1,000 under 1928 och landet i sin helhet 50,000 och möjligheterna att få tillhöra denna gläda, förhoppningsfulla skara, icke längre begränsad till ett ringa, särskilt gynnat fåtal, ha betydligt ökat.

Och slutligen för det tredje: de, som med examenspapper och diplom på fickan, lämna våra universitet. Canada har fått ögonen öppna för vikten av att söka behålla dessa unga män och kvinnor inom ensa egna gränser för att bibraga till nationens uppgångande. Därt ligger också den första orsaken till sunder: som med examenspapper och diplom på fickan, lämna våra universitet. Canada har fått ögonen öppna för vikten av att söka behålla dessa unga män och kvinnor inom ensa egna gränser för att bibraga till nationens uppgångande. Därt ligger också den första orsaken till sunder: som med examenspapper och diplom på fickan, lämna våra universitet. Canada har fått ögonen öppna för vikten av att söka behålla dessa unga män och kvinnor inom ensa egna gränser för att bibraga till nationens uppgångande. Därt ligger också den första orsaken till sunder:

Den första orsaken till sunder: som med examenspapper och diplom på fickan, lämna våra universitet. Canada har fått ögonen öppna för vikten av att söka behålla dessa unga män och kvinnor inom ensa egna gränser för att bibraga till nationens uppgångande. Därt ligger också den första orsaken till sunder: